

A kovácsok kovácsa

Amikor Krisztus urunk a földön járt, akkoriban csak városhelyeken volt kovács. No, elhatározta, kitalju a kovácsmesterséget. Persze nem egykönnyen ment az, két évig járkálni kellett városról városra, hogy gyakoroljon különböző mestereknél.

Utoljára egy fukar kovácsmesterhez jutott, aki a tanítás fejében jóideig visszatartotta a segédeket, jól megdolgoztatta őket. Krisztus urunkkal sem csinált különben. Munka meg volt bőven, hozták a parasztok a sok lovat patkolásra.

- No - mondta Krisztus urunk a két inasnak - tegyétek a tűzbe a vasat, majd én szögelek!

Melegítették a patkót az inasok, ő meg odament az első lóhoz.

- No, gazduram, emelje fel a ló lábát!

Krisztus urunk lecsavarta a patát a csülökkel együtt, betette a satuba, aztán visszaillesztette a labat a helyére. Csak rálehelte, ráütött kettőt, és már készen is volt.

- Mehet.

Csak néztek, szóhoz sem tudtak jutni a parasztok.

Jött a másik gazda, ott is azonmód csinálta.

- Gazduram, emelje fel a ló lábát!

Leccavarta a patát csülökkel együtt, beszorította a satuba, rá a patokót, kivette.

- Fogja a lábát!

Rálehelte, visszatette, ráütött a tenyerével, kész. Így ment ez napestig, hétről-hétre. Gyorsan haladt a munka és ilyen gyorsan ment híre a csodakovácsnak. Hordták is a parasztok a sok lovat, de Krisztus urunk csakhamar befelyezte a munkát. Egyszer aztán mondta a kovácsnak:

- Mester úr, beleuntam már én a kovácskodásba, kitanultam már én ezt a szakmát. Adja a fizetségem oszt' megyek utamra.

- Hát jól van. Itt van öt-hat dénár.

Azzal Krisztus urunk elballagott. De idő múlva megincsak gyülekezni kedtek a patkolásra váró lovak.

- Gyűrközzetek neki fűk - szólt a kovács az inasoknak -, majd én szögelek.

S próbálta a kovács is azonmód, mint Krisztus urunk, leccavarta a ló lábát, be a satuba, megpatkolta, rálehelte, de az sehogy nem akart visszaforni.

A parasztember elkezdett hadonászni, veszekedni.

- Mit csinált? Ektörte a lovam lábát!

Megszeppent a mester, odaszólt az egyik inasnak:

- Szaladj, ahogy a lábád bírja, hívd vissza a segédet, még nem messze lehet.

Úgy is volt, szedte a lábát az inas, kiabált Krisztus után:

- Segéd úr, segéd úr! Jöjjön vissza, jöjjön, siessen!

- Mi baj van?

- Nem ragad vissza a ló lába.

Ahogy visszaértek, már agyon akarták verni a kovácsot, Krisztus lecsillapította őket, majd visszarágasztotta a lolábat.

- Ilyen kovács kell nekünk, ez igazi mester - mondták a parasztok.

Azóta nem forr össze a lócsont, mióta a kovács eltörte a ló lábát. Minden állat lába összeforrad, de a loláb soha, ha egyszer eltörik.